

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI
KHOA SÁNG TÁC- LÝ LUẬN- PHÊ BÌNH VĂN HỌC

TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP

Sinh viên thực hiện : **Phạm Văn Khoa**

Hà nội - 2010

Bãi đá

Một số phận: hóa đá

Một hận thù: hóa đá

Một tình yêu: hóa đá

...

Một con người: ngồi im.

Ngồi im: cho những suy tư trói chặt mình.

Ngồi im: cho hơi thở thành gió lùa trong đá

Mỗi cơn gió mang theo một âm ỉ nguyện cầu

Ngồi im: từng ngón chân chuỗi đi như cát

Đi tìm sự cô độc ở mênh mông

Ngồi im: từng giọt nước trong người trào ra từ khóe mắt

Ngồi im: xác thân trơn tuột

Ngồi im:...

Thủy triều xô bãi đá.

Cô đơn bất động

Ngồi giật từng đốt ngón tay
Bầu vào những kiêu hãnh đang bong từng mảnh theo bóng chiều

Cô đơn bất động
Ngồi đứt đi hai chân
Khi tất cả các con đường đã cụt
Chỉ còn biết bước theo sự dẫn đường của tiếng gọi

Cô đơn bất động
Đầu tự rụng vì bất lực

Chỉ còn lại trái tim
Tự mọc ra những con đường cho bất động bầu vào nhau như xích, kéo lê sự
Cô đơn

Chỉ còn lại trái tim
Tận tụy gom những im lặng nơi tận cùng tiếng gọi

Chỉ còn lại trái tim
Thầm lặng tuần hoàn và tái tạo

Chỉ còn lại trái tim
Thứ duy nhất còn sót lại qua nhiều tiền kiếp

Chiếc áo mẹ

Gió cũ trở về theo vệt chổi chiều nay
Cả cọng rơm cong cồng nắng gợn tàn ngày
Rơi xuống đây tay, đọng vào đường chỉ
Những ngón gầy theo từng mũi kim đi

Hai mươi năm:
Khói rạ cay vào từng vết áo sờn
Thấm vào bùn đất, đất thành màu áo Mẹ
Hai mươi năm thời gian qua khóe mắt
Đời Mẹ chắt thành giọt đục, giọt trong

Yêu thương cho Con, Mẹ đong đến cạn lòng
Như hạt thóc khô gấn mình thành cơm gạo,
Mẹ bạc dần như mép quoin vạt áo
Bọc Con qua bao đông bão cuộc đời

Chiếc áo góp dần từng giọt mồ hôi
Từng tiếng Con cười, từng hơi Con thở
Có lúc sợi chỉ căng lên, rách vỡ
Ngồi dưới đèn mờ Mẹ vá ai hay?!

Con nay hai mươi:
Vẫn đi trên đường khâu của Mẹ
Dẫu cuộc đời nhiều ngã ngang lối rẽ
Nhiều lúc bao la như là màu áo Mẹ
Con vẫn ngẩng đầu và khẽ gọi: “Mẹ ơi”!

(những ngày đầu tiên ở ngôi trường
Viết văn Nguyễn DU)

Giao mùa

Hình như gió bỗng lặng thinh,
Hình như mùa khê mình trong tay
Hình như lòng chảy sang lòng
Hình như chiều ngập
 ngừng
 cong sang chiều

Bình yên mắt liếc trong veo
Bình yên nét cúc tuột heo may lụa
Bình yên rơm rớm sợi mưa
Bình yên: sỏi cũng gạn mùa cho nhau